

РЕШЕНИЕ

№ 4269

гр. София, 27.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова
Луиза Христова**

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **4112** по описа за **2013** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на ЗАД [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес [населено място], [улица], ет. 5, представлявано от главния изпълнителен директор А. Л. и изпълнителния директор Р. Д., чрез упълномощения им процесуален представител срещу решение от 28. 02. 2013г., постановено от Софийски районен съд, 105 - ти състав по н. а. х. д. № 22684/2012 година.

С обжалваното съдебно решение е потвърдено наказателно постановление № Р – 10 - 683/ 05. 01. 2012г., издадено от зам. председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на ЗАД [фирма] е наложено административно наказание - имуществена санкция в размер на 1000 / хиляда / лева за извършено нарушение на чл. 213а, ал. 3 във вр. с ал. 1 от Кодекса за застраховането (КЗ), на основание чл. 319, ал. 1, т. 2 от КЗ.

С касационната жалба се иска отмяна на обжалваното съдебно решение като незаконосъобразно и издадено в нарушение на материалния и процесуалния закон и постановяване на ново съдебно решение, с което наказателното постановление да бъде отменено. Излагат се съображения, че не са спазени императивните изисквания на чл. 57 , ал. 1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН. Касационният жалбоподател счита, че не е

извършено нарушение на чл. 213а, ал. 3 от КЗ, тъй като в т. 1 и т. 2 на посочената правна норма са предвидени две алтернативни хипотези, като застрахователят не може едновременно да извърши и двете нарушения. Също така се твърди, че забавянето в плащането не следва да се приема като нарушение на чл.213а, ал. 3 от КЗ, тъй като обезщетението по посочената в акта за установяване на административно нарушение щета е определено в срок и е налице произнасяне от страна на застрахователя в предвидените в закона срокове. Алтернативно се поддържат доводи за приложимост на чл. 28 от ЗАНН.

Отвникът по касационната жалба, чрез упълномощения си процесуален представител поддържа становище за неоснователност на жалбата и потвърждаване на обжалваното съдебно решение като правилно и законосъобразно. Представя писмени бележки с подробно мотивирани доводи в тази насока.

Прокурорът от СГП, който участва в съдебното производство дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и недоказана и следва да бъде оставена без уважение.

Административен съд София – град Х. – ти касационен състав, като разгледа делото по реда на глава дванадесета на АПК, намира, че жалбата е процесуално допустима, подадена в срок и от надлежна страна.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения :

Въззивният съд е събрал и анализирал относимите доказателства и е приел за установена фактическа обстановка, въз основа на която е обосновал правни изводи, които се споделят и от настоящата съдебна инстанция.

Правилен и обоснован е извода на съда, че в хода на административно - наказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до опорочаване на същото и ограничаване правото на защита на нарушителя. Както в акта, така и в наказателното постановление изрично са посочени разпоредбите, които са нарушени от касатора, като по този начин е изпълнено изискването на чл. 42, т.4 и т. 5 и чл. 57 ал. 1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН. Неоснователни са доводите, че нарушената правна норма не е конкретизирана с една от двете, съдържащи се в нея хипотези. Предписаното от правната норма дължимо поведение е произнасяне по претенцията, независимо дали с отказ или с извършване на плащане. Неизпълнението на задължението за произнасяне в законовия срок е налице и в двата случая, когато няма взето решение за отказ или извършено плащане по предявената претенция. Дължимото поведение е ясно за нарушителя и непосочването на една от двете хипотези на ал. 3 не е нарушение на изискванията за съдържанието на акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление, а дори да се приеме, че е така, то нарушението не засяга правото на защита на санкционираното лице, защото е налице яснота по вмененото изпълнение на задължение. Извършването на нарушението е безспорно доказано. При условията на чл. 213а, ал. 1 от КЗ е предявена претенция от застрахователя, който е платил застраховката и встъпил в правата на застрахованото лице срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност” на лицето, което виновно е причинило вредата на застрахованото имущество. По тази претенция няма изискани допълнителни доказателства и няма произнасяне от страна на ЗАД [фирма] в срока по чл. 213 а, ал. 3 от КЗ. От обективна страна е извършено нарушение на разпоредба на КЗ, което е санкционирано, на основание чл. 319, ал. 1, т. 2 от КЗ. На 07.03.2011г. [фирма] е предявил пред ЗАД [фирма] регресна застрахователна претенция по повод на която е

заведена щета № 0410 – 110 – 0245/2011г. От датата на завеждане на претенцията на 07.03.2011г. за ЗАД [фирма] е възникнало задължение в 30 – дневен срок или до 06.04.2011г. включително да определи и изплати размера на задължението по предявената претенция или мотивирано да откаже плащането. Претендираното застрахователно обезщетение е платено на 08.09.2011г., след изтичане на законоустановения срок. Изискването на чл. 213 а, ал. 3, т. 1 е както определянето на размера на задължението, така и плащането му да са в 30 – дневния срок от предявяване на претенцията с приложените към нея доказателства. Фактът, че задължението не е платено в срок се потвърждава и от сключеното на 01.08.2011г. споразумение за прихващане на насрещни задължения между [фирма] и ЗАД [фирма], в предмета на което е и вземането по щета № 0410 – 110 – 0245/2011г. Следователно към датата на сключване на споразумението вземането на [фирма] не е погасено и претенцията не е платена в 30 – дневния срок от предявяването на искането. Договарянето на начин на погасяване на висящи, просрочени задължения не е съгласие за отлагане на плащането, а способ за събиране на неплатени вземания. Определеният в закона срок за плащане има за последица изпадане в забава и начисляване на лихви по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, както правилно е изложил в мотивите си въззивния съд.

Нарушението на разпоредбите на КЗ, включително и посочената норма на чл. 213а, ал. 3 от КЗ се санкционира, съгласно нормата на чл.319, ал. 1, т. 2 от КЗ с имуществена санкция, когато е извършено от юридическо лице. Извършеното от ЗАД [фирма] е в нарушение на задължение, определено в КЗ и е наказуемо с наказание, налагано по административен ред, определено в санкционна норма на същия нормативен акт.

Настоящата инстанция споделя доводите на съда, че неизпълнението в срок на установеното задължение от страна на застрахователя е правнорелевантния факт, пораждащ неговата отговорност и основание за налагането на имуществена санкция в размера по чл. 319, ал. 1, т. 2 от КЗ. Размерът на наказанието е определен в минималния такъв, предвиден от правната норма, като по реда на чл. 27 от ЗАНН са взети предвид преобладаващо смекчаващите отговорността обстоятелства.

Възражението на касационния жалбоподател, че се касае за „маловажен случай” по смисъла на чл. 28 от ЗАНН е неоснователно. При определяне на маловажните случаи при административните нарушения следва да се съобразяват разпоредбите на чл. 11 от ЗАНН и чл. 93, т.9 от НК. Съгласно правната норма на чл. 11 от ЗАНН, по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита, субсидиарно да се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в ЗАНН не се предвижда друго. В ЗАНН законодателят не е дал легална дефиниция на понятието "маловажен случай", поради което следва приложимите критерии при определяне на дадено административно нарушение като "маловажен случай" да се изведат от чл. 93, т. 9 от НК. Легалното определение на "маловажен случай" по чл. 93, т.9 от НК е този случай, при който извършеното престъпление, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по - ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на деяния от съответния вид. По тези критерии правилно е прието от въззивния съд, че разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН в случая е неприложима. Настоящата инстанция споделя изводите, че има причинени имуществени вреди, които подлежат на компенсиране чрез заплащане на

мораторна лихва по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД. Степента на обществена опасност на деянието е обоснована с риска за застрахователните дружества от забавени плащания, което може да доведе до кризи на ликвидността. Правилно е преценено, че с оглед характера на засегнатите обществени отношения и останалите обстоятелства, които характеризират деянието, конкретното извършено нарушение в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от съответния вид не може да обоснове по – ниска степен на обществена опасност. В конкретния казус не са ангажирани достатъчно убедителни доказателства, необходими за квалифициране на деянието като "маловажен случай. В този смисъл настоящият състав не споделя твърдението в жалбата, че преценката на въззивния съд да не приложи института на маловажен случай, респективно маловажност на деянието е в противоречие с материалния закон.

Предвид гореизложеното, не са налице касационни основания за отмяна на обжалваното съдебно решение, с оглед на което Административен съд - София град, Х. – ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 28.02.2012г. на СРС, Наказателно отделение, 105 - ти състав, постановено по н.а.х.д.№ 22684 /2012 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.